

וחיל עז את נפשו. יסיפן קרמינות ים ר. ובתינו למלוכה ובית את ר' הפטדרון. יסיפן שם פיו ומוכר נס בהתלהמו. ומכל זה נראה ששני המפרטים אכן וובליטם, יצא מיר מחר אדר*. היזא לנו מכל זה:

- שכני ישראל מנו לבנה כל ימי שבתם בארץם גם בוק הבית השני.
- שכשך הבית השני קבעו המועדים עפ"י היכלים שלטו ברי שהפטה היה בתקות נין ובתו בורחות. יעבורי את השם לעת הצורך.
- שבסוף הבוט העשוי כבר מזיו בידי החכמים. —
- שמחר רם הנק והם הובליט ח' אדר מלכות הורדום. ויאגעפי שידע שש מהוות שניות. בבי לא דע החשוב שלם, והאכן שיתקן הרבה ע"י שטר.

אברודם עפישטין.

לקיים דברי הרמן בראשונים והאחרונים.

הרבנים כתבו (בפוא מלחמות שבת, הפ"ב): המציא לא דין לנבר אלא טליתה בערות פחות מ"ר אבות; וכ"כ שור הרבניים (שם, פ"ב, ח'ו). ע"י שם ושם נניכ. ושאל חכמי לוניל לרבניים וליל, (ומבא בראשות הרבניים ס"י פ"ג, ובמנדר ש"ז, ומ"ט שם): והלא בבי' בשחתה (ך' קנא), א') כי שבעת רדא להרוף שלא התרוד חכמים לנבי מצאה בשום עין כלל? והשיב להם הרבניים ליחס רבינו הרשונים שהוא שחק רבא בשחתה שם, בון ביסו לפיזאה, לא אמר אלא ליתן המצאה לנבר או לגדיה על החטור, אבל להוליכה פחות כידיא לא, ועייש באורך. — וזה ראיו חכמי נאים כתובים במתנהבים כי הרבניים חול שבה בדור הראשון טברי עצמו בתבורי ביתם תלויבו להכמי לוניל ולך הור בו, ובאמת צדק רבי הרשונים בחכומו, ובמגעם כל הגאים והאחרונים הסכימו לירעת אחת אשר סקו רבי הרבניים הרשונים במלחמות שבת, הנה מפורשים וערובים בבי' ריעי (ך' ע. א) וארכין שם: ואו בישום עבירה, האבר רבא אמר ל' אסור נירוא כי יוציא בארכונות אמרין יהוזיא לא מנטרו שבתא, ראי מנטרו שבתא, כמה ביסי קאן משחתיו בשוקא [אי לא הרשיילים מגביהן וגוטלן בשחתה, ב"כ בסטר ר' רימש אליעזר], ולא דע رسביהן ל' בר' יצחק, דודר יצחק הוויזא בום בשחת מוליכי פחות פחות מ"ר אבות, ראי להדרי בנטה דבכזאה מורה להוליך פ"פ כדיא ואפלו בכזאה דלא אני לדוד, ראלב, אך גוטלן בון שבצאנ בשוק ומוליכן פ"פ כדיא? וכ"כ הנראי לא בשיער אלה (ס"י רסאי, ס"ק ח), והואור נארו בתם שם המבואר לבואר הנראי, רידי הנאן ראי לנו רני מוחריאן בספדי ר' רימש אליעזר שם; וטעם הפטקים והחולקים על הרבניים, כתוב הנראי שם, והם נפרטים כוונת הנמי בעי'ך: דמעיקרא תמה מרווע לא מישתקתי כמה ביסי, והיו מה שפטזיאן הרשיילים בשחתה ובשנה בכתהם, יתודע להם זאת בזיהום ברהיר, הזהה להם להשליך היכים בחדה, ולא להקלך ואת ברהיר? עשו אבר, והשתהא נירוא לו, דסכך על ר' יצחק אמר ה מוציא כיס ברהיר, וכפרשס דהיינו שבזיא כיס מרהיר לחדר בשנה ונבר, מורה לו להוליך היכם פחות כידיא; אבל באחת פשטה דליינא והמציא נישמע דכיאו כניא, ועור דלטמורות קשת, דאך ש"ז לחבונה דלא משבתבי כמה ביסי, רמוליקא תמי לבר דישואל יוציא בעות וכיסים בשחתה מדהי להדר בשגע? אבל לרבניים נירוא, והכח איסור נירוא: והלא אין שאלו יטול איזה כיסים מנכרים, ואם היו הרשיילים מושרים שבת, הלא היה משבת

⁶ ראה ff. Rönsch Buchd. Jubiläen 408 שבסאי דרבה רביהם ט'

הגן השווים לפ' הובליט.

ההנרטם עזק אבד ריטטמו על ר' יוחק דמיצאה יכול לצליך פט מדריא. ועייש
ההנרטם, כי אם הדבר בעל "קרבן נתגאל" בשבת (ריש פ' ט' שהחשיין), בראייש את
ההנרטם בקדשו; אבל המפרש תלקו על הדרטבם, ובכבר נשאל מתרטט לנויל,
ההנרטם עזק בידרמא שלינו האמצעי בלא ייד, כי נשתכח מדרטבם מוקם מפוזא
ההנרטם מה שבתב, אבל נסחת כל הפסוקים והזהה האמצעי בייד, וזה לשון התנא
ההנרטם. אבל הקיין עזק העפעם כרברים האלה בספרו "ଘטיב חיים" (הנרטם אצל
ההנרטם אמרת, בפי רסי') ויעש ישם; וכי הרב בעל אליזור רבא' בשיער אריה (ס'
ההנרטם סק פ' מדרעת עצמי ויעש; וכי הרב דרכ' באוח' (ס' רסי') במשבצות
ההנרטם) מדרעת עצמו ויעש; וכי נם הגאנן ר' מנשה כאיליע בספרו, אלפי מנשה
ההנרטם לשבת שם עזמו ויעש; וכי בספר "קהלת יעקב" להאנן ר' יעקב מקארלן זיל
ההנרטם ממי שבת שם, והאריך שם לתהון דברי הדרטבם בספ' הגמ' בשבת
ההנרטם, ב) ספניא ריה דבר, דקרי לה גוירה, וכאמר החם: אף כי שיחשך לו
ההנרטם עזק כיסו כי בו ביזם גוינו וכי עייש באודק, ואחדיל מביא הרכחה פשיס
ההנרטם בעזק תגיל מדרעת עצמו, ויעש; ונזהה טפש כרבורי כתוב נם החאנן חזחתם
ההנרטם (תלק אוית ס' פ' ב'), גם הוא הביא הדוכחה לדרטבם מנט' שבת (רף יי')
ההנרטם, שאחכ הביא וטקר מישים עז' הניל מדרעת עז' ביז' וכותב ניכ' בניל, ומיטם
ההנרטם; והבדוי על הרשנסים שלא עמדו בהו ! עביל התהיס דל; [אבוד הדוכחה,
ההנרטם סאמת ההוכחה כישס שבת (רף יי', ב')] הוא והוקת, ויעש בחתים, ואคอมל,
ההנרטם זודט של דרטבים היה לחוציא דינע מגמ' מטושת, או בריריאת ערובת,
ההנרטם לא מפטשנות, וכונער מליל הדרטבם ויע' בספר "דר מלאכ' (חלק ב', כליל
ההנרטם את לאן ליה) ובשכל]. —

וביס' עד מדרעת עצמו החאנן דפ' "במראת הנטים" בירושלמי שבת (ריש פ'
ההנרטם) וול' בקצרה: ובענין מעיאה פסק הדרטבם וכו', ורבו הטענים עליו
ההנרטם עזק כרבורי בתבורי ראנ' שדרטבם לא השיב לתוכתי לנויל אלא מנד' סברא
ההנרטם ב', כי כבואר הוא בדידי'א כדביבו דיעו וכו', ואפשר שדרטבם לא ורב
ההנרטם שבת שחשבו לו, כיון שעזמו באנorthy שלעת וקנוונו ומחמת
ההנרטם שזכה כאן פיאו לו ורבה דברים שבת בחרבו, והאגרת התנא בתובה
ההנרטם ריבנעה נובלות הכתטדי' וכו' ועייש. —

הנה כי' מצאה חן התשועה הזאת — כי בדורו דברי הדרטבם היל' הם
ההנרטם עז' ביז' — בעני הבקרים החרשים, עד כי דיסטו עפי' כל וחוש בן
ההנרטם: כי לפעמים שבת הדרטבם סקרו דבריו בגין התזאים, ולמן ותקן אשר
ההנרטם שאלתו פקורי דבריו, תזרע להצידיקם בדברים לא ישעמו נס לחץ נרכ' חפאי
ההנרטם, ובאמת דבריו הרא אשונין טובים ונחותים אם ריהו והצלה יעמוד להם
ההנרטם בקסם אדר !! ויעשיש זרב המקיר הנורול רטש נ' בחודשינו לספר גתיבות
ההנרטם לזרב תזה קציב' מית' (רף ס' א', אות ד') וויל': ואשובה למכתב דדרטבם
ההנרטם, כי את אשר אמר עם הספר [במכתבו אל הרוב הדין ואלאטנורוא ר' מנחם
ההנרטם זרב וציל] כי פעמים שבת בעצמו את סקרו דבריו, ולא ידע להשיב
ההנרטם דבר עדר שיחפס אדריזם ! נוכל למלאות דבריו וללאר: כי לפעמים אפ'
ההנרטם הדעת לא מצא והשיב לשאלו התשובה בלתי ברווחה ! ולראי על הכלל
ההנרטם הצעי שבת בתק' שלשה ואווי, את התשובה שהשיב ודרטבים לחכמי לנויל
לד' דבריו (בפ' מוח' שבת) תניל', ובאמת מקרו דבריו רמה בעי' (רף ע' א')
ההנרטם, והביא את הנראי הקני, וכתב עוד שכן ראת בספר עין החיים" לסתאן
סידת אבולעפיא (רף קיב') שחויר עז' המקרו בעס' זרב, ויעש.

אבל במחכית לא חרש הפעם הרעה הדרטב' בדיבורו מאומה, כי בעיקר הכלל
ההנרטם היל' בדורבי ודרטבים כבר קרמוו הרכם ר' ש' בלאך בספרו, "שביל' עולם"
(רף ק' לי') ויעש משיב באודק בנדי', ולפלא על הרהיגן הדרטב' שלא וחדר שט'

עו' כלל? ק' גם בלהוכחה בהערה (אות ב') בדברי הרב רמ"ש שם, מגדתבים (פ"א מה' הפלין ופוזה) קדרו ניב ההכם הרשכ' בשבע' שם, ועי' באורך! ומכלבד כי בערך הערטו בדברי הרמב"ם בהלכות שבת הג'יל, כבר קדרו הנאן, "הפי' בשת' בכה'ם ובנ"ל! —

והנה כמעט כל הנאנאים תיל כתבו שיש לפערת הגם' ריעי הג'יל, בין לזרכרים, ובין לשיטת הפטוקים החולקים עליון, לרמב"ם נסגן שם בעין, "הובזא" לשון יציאה, ולהנאנאים החולקים נסגן "הובזא", לשון התזאה, ולפערת לא נעלמה מכלום הגם' ריעי הג'יל; זולת הדבר בעל "קהלת יעקב" והחותם החליטו הרגינוסא היה רק "הובזא" לשון יציאה, וביתר שאת האריך הנאן רפערת "יל להחלה" כי בירסתה זאת, "הובזא" בלבד היה, לשון יציאה, הוא העקרית, וכחדתבים, בשתי ידיהם את הנירסתה "הובזא" לשון התזאה, וכתב שלא יתכן בשם אונן לפערת דלעת הרבען ודרשכ'א החולקים על הרמב"ם את הגם' ריעי הג'יל בעין התזאה וכג'יל ולא כתוב שם טעם והוא כתחה לדבורי, ועי'ו. —

ובהש侃ה ראשונה זהה ניל הוכחה ברורה ונאמנת לדברי הנאן הפט' ול' רלא יתכן בשם אונן לפערת פטריש הג'יל, רוחולקים על הרמב"ם, יפריש הנט' בעין הג'יל בלשון התזאה, ואנש אבא בויה בקעידה: הדעה בכלל החולקים על רדכרים בזק רין הניל, הלא הוא נס רדכרים זיל, ואם נפרש הגם' בעין הג'יל נס לזרכרים, "הובזא" כיסו בשחתה, בלשון התזאה, ולפערת הא' דיא חזיר נמור בשוכח בשונג ומוציאו כיסו מראה' להרי'ן, להולך פרחות פרות כד' אמות, וכג'יל לפי פרוש הנרא' ודרמש'א והקט. וכמשביל באורך, ואיל' תקשה לפער' משנתה הרבען על הרמב"ם עזכו, הלא הלא לדידיא בתב רדכרבן בדורשו למס' שבת בשם הרמב"ם, והונא שבת (רף' קני'ג, א') ראמ' שכח בשחתה והובזא כיסו להרי'ן או' לדיך, לא התרו לו כלום, ואסור לפרטל בפרחות פרות כד' אמות רדיק' תקעה זו לא אמרו רך בפי' שהחישך לו בדיך, וכיע' הרשב'א בחרושיו למס' שבת בשם הרמב"ם, והונא זה להלכה בשיע' איך (ס"ר רסא, סע' ח') ויעיש בבדאי גדריא (ס'ק ט'), ואיל' סתר אהורי' דברי' הרמב"ם עצמו? ויעס' מוכחה וכי' בדברי' הנאן הפט' הג'יל, ראי' לא לזרכרים את הגם' ריעי' הג'יל על התזאה; [ופמי' דברי' בויה הנני להעיר מה שנפלאלתי על דידי' הריגג בעיל' רדכש'ק אלעלור], שכתב בספרו בג'יל (ס"ר רסא ס'ק ט') ריעיב לזרכרים כויש בעין "הובזא" כיס' בשחתת טוליט' פיש' כדריא' הינו שהזיא' כבויו בשונג, איכ' הלא מוכח דם' בזה התוו' פרחות מדיא' עוביל, ובמכת'ת' געלם פיאטו מיש' הרמב"ם עזכו' בחדרושיו וכג'יל, כן נס' רבי' הרשב'א הג'יל?! ואבמיל'!] אם! אף שבתבתי כי העיקר הוא כדברי' הפט' הג'יל, בכל זאת במש' הטוף': כי לא נעלם מהרמב"ם ליל הגם' ריעי' הג'יל. רק שהוא סנק' על הסוגיא שבבקשה בא' בשחתת וכג'יל, במתביה אין הדבר כן, כי הלא לפטישבל' עס' מוסרה רהאמת הוא דASHTEMITHAH להרמב"ם ליל הגם' ריעי' הג'יל, דאליך, קשו' ממן'פ': אם יפרש רדכרבן "הובזא" לשון יציאת, איכ' מדוע החשין על רדכרים? ולמה לא העיד הרבען כי דברי' הרמב"ם נובעים מפרק' הגם' ריעי' הג'יל? ואם יפרש "הובזא" לשון התזאה, על שכחה שהזיא' בשונג' ובג'יל, איכ' תקשה על דברי' עזכו' וכג'יל?!

[ואם אכנים כי רמניא (שם ס"ר רסא, ס'ק י"ד) הער מותג' ריעי' הג'יל, ובתב להזכיר בין שבת, למועד, ועי'ה, הנה מלבד כי תזרזז דוחוק' מאה, אך כל הברח וחוכחה כלל לדברי', והכא והם מיר' בשוכח סתם, ומג'יל חחלק בויה, וכמשביל נס בספר "אלדו רבא" בג'יל ועי'ו, מלבד זה בכיר השג' בספר "רנו' מרבעה" שם על המג'יא, ועי'ו' ואבמיל']. —

אם גם בכל זאת קשה מא' בעין לזרר כי נעלם מהרמב"ם ודרשכ'א וככל החולקים על הרמב"ם ויל' לך' נס' ריעי' הג'יל! ובעבור כי' עלה על לבבי כי נס שני

הנשׁתת היל לא יתנו בשם עז' היל כי על שנות יש להסביר
הנשׁתת היל בעצם, וכמ"כ הנק דפ' ויתר התאנים היל בספחים
הנשׁתת המבקרים עד כה ולכך שנבו והשליטים הנרולים אלה במחמת
הנשׁתת היל לא זיך! אלם סכת כל דברי הדאשנים ולו
הנשׁתת קוסות והשתנות הארכנים ול פסם הילבו וכאשר יתברך בה
הנשׁתת נדחת כל דראשנים ול בנכו' מס' עז' היל (רף ע') לא חיתה
הנשׁתת לפניה, תוסחת כל דראשנים זיל הילו רק' ואיתו לא ציע
הנשׁתת רצק אדרט מילטו מחות מחות מרא' ולא היה כתוב לפיהם נ' מלעת
הנשׁתת כט בשbeta'! ולשוחת לבני מצאות נושא זו בספר דקדוקי סופרים,
הנשׁתת ויה נסח' ובי העתק הרוא מבוגנע, וכן הוא נירסת דרא' ויל בעז'
הנשׁתת זיל' וכן נראה ברוד שד' כק נירסת דרי' שם וכן הוא מהיא
הנשׁתת טריף, עיש', וכן הוא גם נירסת דרא' (ס' שיט', רף ג' ב'
הנשׁתת צע'!) וכן הוא גם נירסת דרא' (חלק ג', הלוות האן) (בית ה'
הנשׁתת צע'!) זיל' וכן הוא נירסת הרשב' באספ' תורה הבית האן (בית ה'
הנשׁתת קמץ, ב', דוף קמץ, ב', דפוס ברלן תקכ'ב), וברור דין היל
הנשׁתת זיל, ינודע כי דברי הרמב'ן שנורוים תבור על שפת הרשב' זיל'
הנשׁתת לא מפאת עדרה לשיט אדר מרבוטינו הרשאשנים זיל כי היה לפניה
הנשׁתת בזח סוד הוא לפניו. המכזא כט בשbeta'! ולכן ברור בעני כי מנותת
הנשׁתת דרא' ותאנים הילו נ' נסחת השיט לפני הרמב'ן וכל דראשנים המשנים
הנשׁתת זיל, נם לפני תבמי לוניל!

הנשׁתת שוד נתרדר לנו כי ניל בענין לפרש פיר אדר וחדר בעיה בדך
הנשׁתת היל, ואלט/or ניווא אמר: לא מינטרא יהודא שבתא דא מינטרא שבתא
הנשׁתת אך כהבד בשוקא, בתמה? וריל: על אתם יהודים שהחישק לסת
הנשׁתת בז' חשבות ואין לפניהם נכרי או חכו', ודבר זה היל הוא צווי',
הנשׁתת טלה ארע' כ', ואם נאמר מינטרא יהודאי שבתא היל היה מן וראי', רפי'
הנשׁתת ש נודך בין חשבות שנייה כי' בשוק, בשאי' לא נכרי ורוכו', וגנברדים
הנשׁתת מעתדים בשוק שבת, ובין לא קבישבד' ביט' בשוקא, עכ' והחוורדים
הנשׁתת שפטים את השבת, ונושאים ליבורם בענין בשובט! ועוז' אבר רלא דיעז'
הנשׁתת קמץ ר' יצחק — רצאר בשbeta' שם (רף קג', ב') רדא'� עד תקעה אורה'
הנשׁתת זיל מלהה — רמולכו' ליכטו' מחות מרא', כשהחישק לדרך, ואיב'
הנשׁתת זיל' יהודא שבתא: ואירוי היל' היל בעז' נ' כי טמי שהחישק לו ברכ',
הנשׁתת קמץ בעז' היל הוא מיט' סק' ר' יצחק בשbeta' היל, ולכך קאמ' זיל
הנשׁתת לא הוא זיעי מדא התקנת דד' יצחק, מיט' רנים בשbeta' שם אפרין'
הנשׁתת זיל מלהה לתקנה זו, ולכך לא נתפרק הרבר אצל הגברים, ולא אירוי
הנשׁתת זיל בענין 'מציא' אף לא בענין 'חוצאה' מרה' להה, ולפיז' נתר
הנשׁתת של התאנים היל בז' נ' רעוז' היל, לח' נסחת כל הרשאשנים
הנשׁתת זיל בז' צבאל הסוד מכי'א נסח' כל הבנן, ונסחת המקור לדבריו' הרמב'ן
הנשׁתת זיל בז' וב' ג' כי מעטה אין כל רמו הוכחה לרבריו' ולמהתם, ואיב' פה
הנשׁתת דרא' ור' יצחק ליל, כמו שהשיט למ' בתשbeta', ולא שכת כל
הנשׁתת זיל היל דע' היל, כאשר: בא' וחשבו נרו' המחברים והביברים האחרונים,
הנשׁתת זיל היל דע' היל, זיל!

הנשׁתת שוד נם הכל וחדיש של המבקרים, בדורci הרמב'ן זיל!
הנשׁתת שוד נם הכל והזילים על הרמב'ן כל געלמה מהם הגם בעז'
הנשׁתת שוד נם כל געלם היל הנוטרא שם כמו לפני הרמב'ן וככל' ע' לא כוורת
הנשׁתת שוד נם כל געלם לא הרמב'ן ייל בתשbeta', אף לא כל הפטוקים והחולקים
הנשׁתת שוד סדר גני טהרא על כל התאנים ול בוחר על המבקרים

האחרונים שלא העירו ולא הוניבו בכך? ! ועתה רבבי הרמბ'ס ול' הראשונים גם
האחרונים קיימים!*) —

מרדי רabinowitz מסקיל.

פישט התוספהא סוף ברכות

א) בקשתי את שארבה נפשו לכזוא פשח נכון על התוספהא סוף ברכות ומיאתו
בבית תלמוד מחברת א' מהרש איד שנה ב' עד 30 שם מובא הנהנה נכונה
מהר'א בראשונה נשכחיה רישעת שם המפורש וכי עכל החוב והנה אמרתי דבר
נורץ הא לחוקה לחפש ולבא, באיזה זמן התירו הוקנים לאבר בין שיחת פטפשא
בישיג, שם המפורש. ונראה לי, אם געין במושנה שם בפרק ד' רואת, נמצא שי
תקנות בידה, התקנה הראשונה שיחיו ואומרם מן העולם וער העולם, והתקנה השניה
שירה שואל את חבירו בשם ותגה התקנה הראשונה הורה עכש' ננד המכינים
המשוחים הנקראים יודענקריסטן' אשר ואמיגן, כי בבר המשחה בא, יען הגרט' המכונה
זהיא לא שכטוצאים אמרנו בכינשת גمرا שעלו, משקלקי' הדוקים' אלא עקר הערט'
העד תנקן לאפיקת גרסת הבינים, ולא כמו שכטב הרכם אסתט בספרו קורות דבר
היכים צר 224 שנוסחת הברכה מן העולם וחטא מרד' מתחילה ננד כת
הצרוקים, ועתה הגרט' המכונה 'ביגן', נלה לנו הסדר באיזה זמן יסדו התקנה מן
העולם וער העולם וחומן זה הוא כטו נ"ב שנה איד ורבנן בית שני בימי בר כוכבא,
כאשר חממו הרוחות ננד לינוי קיסר של רומי אדריאנוס, בזאת היה מצינו שם ר'
עקבא האבן להשבועה, כי הבר בוגבאה המשיח האמת, לאות נס עס בארחות אי'
לעוור לב עם ב', לעין יפרקו על כללות רגענער מעיל' זיאויזט, בעת דרייא היה
אהבה אהות ורעה בין בני ישראל, כלם הראו כאיל ערגן על אפיקי
היכים, שכנה בית המקדש במדורה על בן מולם באשי אחד עפיז' ננד מערכות
רומי וכולם מירדו ננד אדריאנוס קיסר, יען שלא שבר מזיא שפתה, שיתן להם רשות
לבנות בית המקדש בטע וזהו התרה ומהרה ברוכה ובונחת בך ווית, כי אמור
עת לעשית לך הער תורך' וכל בקשתם לנקום נקם באדריאנוס, אשר כקץ
זהה בעיניהם. יען כובן נдол הוות בהחילה ננד שיתן להם רשות לבנות בית
המקדש, ולבסוף חור בדברו, ננד וחור וגינה, אשר לא אותן לפילך בין אבל
המנינים. אף אם עול הרכומים בבדה על עכבים וזרומים שנאים נדלים הוא נס
למיים ריל יודענקריסטן בכל זאת לא אבו לשוף הרבם ננד הומרים. יען לא רצוי
לעוור את בני ישראל, והו יראים אם הרכומים יספרו בדור ישראל, בכהות יבנו
המקדש, והוא ננד דעתם ואכונתם, כי הם האנינו במשיחם, אשר אמר כי אין צייך

*.) אף שאין מנגנו בבית תלמוד להאריך בצליליהם יצאיו בטאמר הזה חוץ
מדרי שני טעמים. האחד, פנוי שופך סוף אין המאמר נאמר על דרכ' בעיל פלול של
גביל כי אם בדרך בקרה ישחה ונאותה לפני טבע העין שסדרה עליין. והשני והוא
העיקר פנוי שטנק טנקת החับר ציאו לנו איזה חדש כמה נדלים טעש ידרינו הרב
רבי רפאן נטע רabinowitz איש טעל ועשה בצעיר דקדוק סופרים. בראותנו כתה
נתחבטו חבל נדול הרבנים בסוגיא דעת' גבל והתינו להסדר השערות וסבדות ומל
לחג' פנוי שלא דענו כי הראשונים שחיו בין הכתז' סייבען, ואל ה' לדוחיק רוי וכחן
ויאר עני לבודה תורה לאותה מה בר סוב צפון בסעודה הגדול הזה וכי חובה היא על
הsharp עשהו לקות את ישראל. (המרדך).

הנזכר היה שם בניו והוא חוץם ללבוי, אם יישאל הוא או פון הגד אוו
הנזכר פון הגד איש את רעהו, הבכירים ברכו איש את אחיו בשם משיחם, ובנו
הנזכר קת התייר לחם הרכבים להשתבוחת
הנזכר הגד כהסיד נסיך למלוד תורה נתפעם עת לעשות לה וכיה ולא
הנזכר לפקוד מהתוספთא מלת, תורה (כאשר מובא במנחת גבראים)
הנזכר השם והתו לחם להשתבוחת בשם המפורש והוא מובלען את השם
הנזכר פון הגד איש את רעהו לאו וולברון, כי הראשון אשר דבר עמו רעהו
הנזכר בפינאים כי אם כעם המכאנינים באחרות היבורא אשר ציטו בבאית
הנזכר הנטלה תורה למלה והתשרב בין התקנת הראשונה וכי הדבר אין
הנזכר ולו מביאה כמו בפשעה שתי תקנות בזיד אוף אם מסבה אחת
הנזכר.

הנזכר לבעל דרביה הפיטה, בענין מהו התחולו חכמיו תל לסתוך ובריט
הנזכר כבר חקר הרבה בעל דרכי משלו וגדור אמר, שדרך הטערים
הנזכר במללה המקרא, כמו שבתוכם תורה, ועל הפסוק אשר הצעו, בנו
הנזכר מלהבמא בכיא שם המשנה בנגעין פ' י' ב' משנה ה' עד סוף הפרק
הנזכר וזה אשר לו הבית הקדרי המקרא עד כגען נהאה ל' בביה
הנזכר ק' דעת מחרילה שמו הטערים והקוראים עין בוחנת על המקרא
הנזכר ומקרא ימוא מפי טופרים וזה ישות עד פרא, וזה הטערים לא
הנזכר השם לבקאי אבל חכמי ותולמה אף לטעמים נס הם שמו עין עיינות
הנזכר חקציאן בבל ואות עיפוי דרך העשש היישר והגבון, וככאי הפסוק רק
הנזכר י' שהרברל בין דרך הטערים הקדרונים, ובין דרך חכמי
הנזכר י' ששם אומדרש קודם לדהלה, או אומדרש מחלוקת בין הטערים וזרם
הנזכר שט' ב' שב ראותו, כי הדבר בעיל בקורת הה תלמוד ודלק בדך אחר
הנזכר השם הטערים והקוראים לא פנו מחדלה אל ווריית המקרא, ולא על הטעדים
הנזכר מכם הטעדים כי בימי הטערים לאיסור נחשב לתולות דרכם שבעיט
הנזכר חודה שם ר' אליעזר בן עיר' הילך בעקבות הטערים ולא ארבע
הנזכר מכם, אלא בצעי מושיות הילך חווין לנדרו ובונה ותגלטה על אבוי המקרא
הנזכר חודה דה סוף ייבא את זו דריש ר' אליעזר בן עיר' והשניה בברכות
הנזכר קמא פוכירין צויאת מיערים בלילה אמר אבאי' ר' ר' אני בגין שביעים
הנזכר ס' ס' ומשגה במנגן הזה עיין טראבאי' בעצמו היה מחוק על הטעדים
הנזכר פיצאת מיערים בלילה ולא ראה וסכך מן ומקרא, אבל זאת
הנזכר לא כל הטעדים הראות ולא ראה לאכניינו עד שבא ראס ודרשנים נון
הנזכר חודה וסכך מן התורה עזבה והנה לפי קוצר דעתך אין שם ראה
הנזכר מברכת ב' ר' ר' לא ארבע לא לשים עין עיט על דרישת ר' ר' לא שמי מה
הנזכר שדב בצל דור ודורשו בביה תלמוד דף 391 מחוק נס הוא בערצת
הנזכר ק' ס' ס' בכיר ווינע נמציא הנרטא ולא ובו ש' אש' ט' ע' שהארבר
הנזכר מטלות ונה לפי הנרטא זו לזרק נראה טראבאי' בעצמו לא שמע
הנזכר בקדון יט בלילה' עד שבא בן זוכא ואמר לו הילטה ואת מפורש
הנזכר בקדון בפודה, ואחריך ואבן לסייעו ואין מרבשנה גיגל שום ראה גנד
הנזכר מרבשנה ואדרבה מוכח שם ר' ר' ארבע לבנות הילטה על ابن פנית